

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **KINGO s.r.o.**, se sídlem Nademlejnská 600/1, Praha 9, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 195/2, Děčín I., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. 2171/DS/2014, JID: 81413/2014/KUUK/Píš, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2016, č. j. 15 A 44/2014 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. 2171/DS/2014, JID: 81413/2014/KUUK/Píš. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 13. 3. 2014, č. j. 442/44234/2013-OD/PS, jímž byla stěžovatelka uznána vinou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Správní delikt byl spatřován ve dvou jednáních, jimiž dle správních orgánů došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a která byla popsána ve výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí takto:

- *„Dne 7. 11. 2013 v 11.54 hod. v obci Roudnice nad Labem v ulici Na Urbance KINGO, s. r. o., jako provozovatel vozidla značky Škoda Octavia, SPZ X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích. Uvedené vozidlo stálo na chodníku v místě, kde to není povoleno.“*

- *„Dne 24. 11. 2013 v 11.17 hod. v obci Roudnice nad Labem v ulici Na Urbance KINGO, s. r. o., jako provozovatel vozidla značky Škoda Octavia, SPZ X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích. Uvedené vozidlo stálo na chodníku v místě, kde to není povoleno.“*

[3] Krajský soud se v napadeném rozsudku neztotožnil s námitkou nedostatečného vymezení místa spáchání skutku ve výroku správního rozhodnutí prvního stupně. Dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmí používat chodník nebo stezku pro chodce, není-li stanoveno jinak. Stěžovatelka netvrdila, že by v určitém úseku ulice Na Urbance v Roudnici nad Labem platila zvláštní úprava, natož aby to prokázala. Jelikož v celé lokalitě vymezené názvem ulice platila shodná úprava, bylo místo spáchání skutku vymezeno dostatečně.

[4] Dle napadeného rozsudku v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice není povinnost dle zákona o silničním provozu (zákaz stání na chodníku) přímo konkretizována svým paragrafovým zněním, lze ji však dovodit již z výrokové části rozhodnutí, kde se stanoví, že nezajištění povinností řidiče mělo spočívat ve stání vozidla na chodníku v místě, kde to není povoleno. Krajský soud rovněž nesouhlasil s tvrzením, že ze správního spisu není seznatelné, zda vozidla provozovaná stěžovatelkou parkovala na chodníku či mimo něj, ani jaké je v místě dopravní značení. Z fotodokumentace pořízené městskou policií je jednoznačně patrné, kde se nachází hranice mezi chodníkem a silnicí, přičemž vozidla provozovaná stěžovatelkou v obou případech stojí v celé šíři na chodníku. Krajský soud dále poznamenal, že již ze zákona o silničním provozu vyplývá zákaz vjíždět (a tedy i parkovat) na chodník. Výjimky mohou být stanoveny místní úpravou. Prokázat, že stání na chodníku bylo místní úpravou dovoleno, bylo však na stěžovatelce, jelikož po správních orgánech nelze žádat, aby dokumentovali negativní skutečnost.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou žádnou ze žalobních námitek, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatelka namítla, že místo protiprávního jednání nebylo ve výroku správního rozhodnutí vymezeno dostatečně přesně. Vymezení „v obci Roudnice nad Labem v ulici Na Urbance“ je široké, neboť jde o složeninu tří ulic a není zřejmé, na které z těchto ulic mělo být vozidlo zaparkováno. V nynější věci není možné z vymezení místa spáchání

správního deliktu zjistit nic, což znemožňuje obranu ve správním řízení. Stěžovatelka nemohla argumentovat, že parkování na chodníku je dovoleno dopravní značkou.

[7] Další námitka se týká uvedení právní normy, která měla být porušena, ve výroku rozhodnutí o správním deliktu. Pokud k naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla má být splněna podmínka, že jednání řidiče naplňuje znaky přestupku, je nutné, aby se z výroku rozhodnutí podávalo, o jaký přestupek jde, včetně jeho paragrafového označení. Parkování na chodníku může obecně vykazovat znaky různých přestupků, např. přestupu dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu [porušení povinností stanovené v hlavě II zákona o silničním provozu jiným jednáním, než které je uvedeno v § 125c odst. 1 písm. a) až j)] nebo dle § 47 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době; dále jen „zákon o přestupcích“; (tj. poškození nebo neoprávněné zabrání veřejného prostranství, veřejně přístupného objektu nebo veřejně prospěšného zařízení). Měl-li ten, kdo byl správním rozhodnutím uznán vinným, porušit právní normu s blanketní dispozicí, je nutné ve výroku rozhodnutí uvést i právní normu, která byla porušena a na kterou blanketní norma odkazuje. Právní norma v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je právní normou s blanketní dispozicí, a proto bylo nezbytné uvést i právní normu, na kterou blanketní norma odkazuje, což se však nestalo.

[8] Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že z fotodokumentace je rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi silnicí a chodníkem. Stěžovatelce tato hranice zřejmá není. Je pravdou, že v místě, kde její vozidlo stojí, jsou vidět dlažební kostky, což však nečiní z místa chodník. Stěžovatelka nemohla prokázat, že v daném místě platí výjimka ze zákazu vjezdu na chodník, jelikož z výroku správního rozhodnutí nebylo zřejmé, kde přesně mělo ke správnímu deliktu dojít.

[9] Stěžovatelka má za to, že krajský soud porušil zásahu legitimního očekávání, neboť ten samý soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2015, č. j. 59 A 20/2015 - 33, uvedl, že ústní jednání je v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nutné nařizovat. V obdobné věci mělo být rozhodnuto obdobně. Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ponechal kasační stížnost bez svého vyjádření.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IV. a) Uvedení všech ustanovení ve výroku správního rozhodnutí, která v souhrnu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu

[12] Stěžovatelka namítla, že správními orgány byla uznána vinnou z porušení blanketní právní normy, proto bylo nutné ve výroku rozhodnutí uvést i právní normu, která byla porušena a na kterou blanketní norma odkazuje.

[13] Stěžovatelce byla uložena pokuta za jiný správní delikt vymezený v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle § 125f odst. 1 a 2 tohoto zákona platí:

(1) *Právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

(2) Právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud

a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,

b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a

c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

[14] Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pak platí: „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

[15] V § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu je vymezena skutková podstata, která má tzv. blanketní dispozici, protože podmiňuje nastoupení odpovědnosti za správní delikt porušením jiných ustanovení téhož nebo jiného zákona. K odpovědnosti za tento delikt musí být porušena nejen povinnost provozovatele vozidla stanovená v § 10 zákona o silničním provozu, ale, jde-li o povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, i další povinnost řidiče stanovená v daném zákoně. Celou normu tak netvoří jen § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, ale až kombinace těchto ustanovení a ještě dalšího ustanovení (dalších ustanovení) zákona o silničním provozu společně s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který vymezuje výši sankce.

[16] V nynějším případě krajský soud uvedl, že povinnost řidiče, na kterou odkazuje § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je povinnost dle § 53 odst. 2 daného zákona, dle něhož „[j]*iní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*“ Tuto povinnost měl řidič stěžovatelkou provozovaného vozidla porušit tím, že chodník užil pro stání vozidla v místě, kde to není povoleno.

[17] Tím, jaká ustanovení právních předpisů mají být uvedena ve výroku rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za správní delikt, jehož skutkovou podstatu tvoří norma s blanketní dispozicí, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze

dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, kde uvedl: *„Podstatou odkazujícího ustanovení je to, že kompletní (plnohodnotná) norma je obsažena ve vícero ustanoveních jednoho nebo více právních předpisů. Z toho logicky plyne, že by správní orgán měl v rozhodnutí uvést veškerá ustanovení, která ve svém celku tvoří aplikovatelnou normu" (bod [22] citovaného usnesení). „Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje. Někdy může nesouhlas pachatele spočívat nikoliv v tom, že se nedopustil jednání popsaného ve skutkové větě výroku, ale v tom, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikoval"* (bod [17] citovaného usnesení). *„Rozšířený senát dospěl v souladu s názorem předkládajícího senátu k závěru, že správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje"* (bod [21] citovaného usnesení). V podrobnostech lze na dané usnesení rozšířeného senátu odkázat.

[18] Celou aplikovanou právní normu tvořil § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 až 3 ve spojení s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Z těchto ustanovení byl ve výroku zmíněn jen § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu. Naopak zmínka o § 125f odst. 2 a § 53 odst. 2 tohoto zákona zde chyběla. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že správní rozhodnutí trpí vadou a správní orgán se dopustil pochybení. V takovém případě je třeba hodnotit závažnost tohoto pochybení.

[19] Jak uvedl rozšířený senát v bodě [26] zmíněného usnesení sp. zn. 4 As 165/2016: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona […]"*.

[20] Co se týče neuvedení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí o pokutě, jde o pochybení naprosto okrajové a formální. Úprava v daném ustanovení se přimyká k úpravě v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který správní orgán ve výroku zmínil. Rušit správní rozhodnutí jen pro neuvedení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí by bylo výrazem nepřijatelného formalismu, jak ostatně ve vztahu ke shodnému ustanovení konstatoval rozšířený senát v bodě [39] citovaného usnesení sp. zn. 4 As 165/2016.

[21] Ve výroku rozhodnutí o pokutě nebyl uveden ani § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto zákonné ustanovení, na které § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odkazují, správní orgány neuvedly ani v odůvodnění svých rozhodnutí.

Až krajský soud v této souvislosti poprvé citoval § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, dle něhož „[j]*iní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*“

[22] Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že neuvedení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepředstavuje v nynější věci tak závažné pochybení, pro které by bylo nezbytné správní rozhodnutí rušit. Ve výroku tohoto rozhodnutí je totiž skutek vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně dovodit, jakou normu stěžovatelka porušila.

[23] V obou případech nedovoleného stání vozidel správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl, že vozidla stála na chodníku v místě, kde to není povoleno. Takové vymezení jasně vede k tomu, že stěžovatelka nezajistila, aby řidiči jejích vozidel dodržovali § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Ve výroku správního rozhodnutí je konkretizováno, o jaké nedovolené užití chodníku šlo ze strany řidiče, tj. že šlo o stání vozidla. Rovněž je zde zmíněno, že stání nebylo povoleno, tj. že se na ně nevztahovala výjimka z obecného zákazu užití chodníku jinými účastníku provozu na pozemních komunikacích než chodci. Nemohou tedy vyvstat pochybnosti o tom, která všechna ustanovení tvoří porušenou právní normu, byť § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku správního rozhodnutí zmíněn nebyl.

[24] Jak uvedl rozšířený senát v bodě [34] výše zmíněného usnesení sp. zn. 4 As 165/2016: „*Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil.*“ V nynějším případě byl výrok formulován takovým způsobem, že na jeho základě bylo možno jednoznačně určit, jaká norma byla porušena. Šlo tedy o situaci, kdy pochybení spočívající v neuvedení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí o správním deliktu nebylo natolik závažné, aby bylo nutno takové rozhodnutí zrušit. Byť rozšířený senát shledal, že nebude-li chybějící ustanovení uvedeno ani v odůvodnění správního rozhodnutí, půjde o důvod pro zrušení správního rozhodnutí, sám rovněž uvedl, že ke zrušení takového rozhodnutí bude třeba *zpravidla* (tj. nikoli bezvýjimečně) přistoupit. Výrok posuzovaného správního rozhodnutí je však v nynější věci tak jednoznačný, že ke zrušení tohoto rozhodnutí není třeba přikročit.

[25] Nejvyšší správní soud korigoval názor krajského soudu, který v napadeném rozsudku k uvedení aplikovaných zákonných ustanovení ve správním rozhodnutí konstatoval, že porušená povinnost dle zákona o silničním provozu byla i ve správním rozhodnutí zcela dostačující. Závěry napadeného rozsudku je třeba korigovat v tom smyslu, že v neuvedení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tkví pochybení. Zjištěné pochybení však nedosáhlo takové intenzity, aby bylo nutno správní rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud totiž souhlasí s krajským soudem v tom, že o porušené povinnosti a všech zákonných ustanoveních tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu nemohly v dané věci vzniknout pochybnosti vzhledem k jasnému vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí.

[26] Stěžovatelka namítla, že jednání popsané ve výroku správního rozhodnutí prvního stupně mohlo naplňovat skutkovou podstatu přestupku dle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, dle něhož se přestupku dopustí ten, kdo *„poškodí nebo neoprávněně zabere veřejné prostranství, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení, jde-li o případy, které nelze postihnout podle jiných zákonů“*. Nejvyšší správní soud nemůže v podmínkách nynější věci takové argumentaci přisvědčit. Jak v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tak v § 10 odst. 3 tohoto zákona, které správní orgán prvního stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí, se odkazuje na zajištění dodržování povinností řidiče dle zákona o silničním provozu. Je proto zcela nesmyslné dovozovat, že správní orgán mohl mít na mysli porušení § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, které se navíc užije jen tehdy, nejde-li o případ postižitelný podle jiných právních předpisů, tedy např. i podle zákona o silničním provozu.

IV. b) Nedostatečné vymezení místa spáchání deliktu ve výroku správního rozhodnutí

[27] Stěžovatelka namítla, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku.

[28] Místo spáchání přestupku bylo v obou případech vymezeno pomocí označení obce a ulice (Roudnice nad Labem ulice Na Urbance) a tím, že šlo o chodník, kde není stání povoleno (viz bod [2] shora). Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nynější věci šlo o nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku.

[29] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí. K tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS.

[30] Jde-li o přestupek mající základ ve stání s vozidlem na místech, kde je to zakázáno (případně správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu spočívající v nezajištění, aby řidič respektoval zákaz stání na těchto místech), nelze jednoznačně konstatovat, zda ve výroku rozhodnutí o přestupku či správním deliktu je místo spáchání přestupku či správního deliktu dostatečně vymezeno, jestliže je určeno pomocí názvu ulice a označení obce (či označením silnice a obce) v kombinaci s přesným určením času a označením vozidla. Záleží totiž na dalších okolnostech, jestli je nezbytné z hlediska popisu místa spáchání přestupku či správního deliktu vymezení přesnější než jen označením ulice a obce, případně označením silnice a obce.

[31] V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, Nejvyšší správní soud posuzoval výrok správního rozhodnutí, v němž bylo místo spáchání správního deliktu označeno názvem ulice a obce, kde došlo k porušení zákazu vyplývajícího z dopravní značky IP 25a (zóna s dopravním omezením) a IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem s dodatkovým textem o zákazu stání bez platné parkovací karty nebo úhrady parkovacího poplatku). Šlo o nedostatečně vymezené místo spáchání správního deliktu (viz bod [18] odkazovaného rozsudku), jelikož se jednalo o dlouhou ulici, na níž byla jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Z výroku správního rozhodnutí přitom nešlo určit, zda v místě stání vozidla šlo o parkování zpoplatněné, nebo nezpoplatněné.

[32] Naopak např. v rozsudku ze dne 6. 4. 2017, č. j. 1 As 347/2016 - 42, Nejvyšší správní soud určení místa označením ulice (resp. náměstí) a obce za dostatečné uznal. Zde byl posuzován výrok správního rozhodnutí, v němž bylo místo vymezeno takto: „*v Karlových Varech na ul. Petra Velikého, stálo motorové vozidlo [...], kdy neznámý řidič tohoto vozidla [...] s vozidlem stál v úseku platnosti dopravního značení B 29, a dále s vozidlem stál částečně na přilehlém chodníku [...].*“ O dostatečně určitý výrok v uvedeném případě šlo, jelikož z výroku i z podkladů ve správním spisu bylo zřejmé, že vozidlo stálo na místě, kde podle právních předpisů stát nemělo (viz bod [17] rozsudku sp. zn. 1 As 347/2016).

[33] Dále např. v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016 - 41, šlo o tento výrok správního rozhodnutí*: „neznámý řidič zastavil a stál s vozidlem Lancia [...] na nám. Přemysla Otakara II. v Českých Budějovicích, ačkoliv to v daném místě není povoleno příslušnou dopravní značkou [...], za čelním sklem nebyl na viditelném místě umístěn platný parkovací lístek*“. I zde šlo o dostatečné vymezení místa spáchání správního deliktu, protože se jednalo o jediné náměstí tohoto názvu v Českých Budějovicích, které je nezaměnitelné a všechna parkovací místa na daném náměstí jsou v danou dobu zpoplatněna, vyjma krátkého úseku před Magistrátem města České Budějovice, kde je umožněno parkování pouze dopravní obsluze a účastníkům obřadů (viz bod [57] rozsudku sp. zn. 9 As 271/2016).

[34] V nyní posuzované věci správní orgán posuzoval stání vozidla na chodníku, které je obecně zakázáno. Dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak. Dané ustanovení tak zakazuje řidiči užít chodníku mj. ke stání vozidla, není-li stanoveno jinak. Ze správního spisu nevyplývá, že by v některém úseku ulice na Urbance v Roudnici nad Labem bylo povoleno stání vozidel na chodníku. Ani stěžovatelka netvrdí, že by na některém z úseků dané ulice bylo povoleno stání vozidel na chodníku, natož aby to doložila. Se stěžovatelkou lze sice souhlasit v tom, že ulice na Urbance v Roudnici nad Labem má ve znázornění na mapě tvar písmene „F“. Jde však o irelevantní skutečnost ve vztahu k existenci obecného zákazu stání vozidel na chodníku. Platí-li pro celou ulici z hlediska zákazu stání vozidel na chodníku jednotná úprava vyplývající z právního předpisu, lze akceptovat vymezení místa spáchání správního deliktu označením této ulice a obce. V nynější věci nebylo prokázáno, že by v některém úseku dané ulice bylo možno s vozidlem stát na chodníku. Jde tedy o skutkově jiný případ, než který Nejvyšší správní soud řešil pod sp. zn. 2 As 111/2015 (viz bod [31] shora), kde byla v rámci jedné ulice rozdílná úprava pro stání vozidel.

IV. c) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a námitka ztížení procesní obrany

[35] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Dle stěžovatelky nebylo možno z rozsudku krajského soudu seznat, na základě jakých důvodů tento soud dospěl k závěru, že místa, na kterých stála její vozidla, jsou chodníkem.

[36] Na straně 5 svého rozsudku krajský soud jednoznačně objasnil, proč shledal, že šlo o chodník. Uvedl zde, že z fotodokumentace ve správním spise je rozpoznatelná hranice mezi silnicí a chodníkem. Z napadeného rozsudku tak jasně vyplývá, že za chodník krajský soud považoval vydlážděnou plochu, k níž ústí zpevněné příchody ke vchodům jednotlivých domů a která je oddělená od silnice zvýšeným obrubníkem.

[37] Z napadeného rozsudku jsou tak patrny úvahy, které krajský soud vedly k závěru, že šlo o chodník. Věcný přezkum těchto úvah kasační námitky Nejvyššímu správnímu soudu neumožnily. Stěžovatelka sice zmínila, že dlažební kostky nečiní z daného místa chodník. Zmíněné krátké tvrzení stěžovatelky však nijak nereaguje na to, že od silnice bylo vydlážděné místo odděleno též zvýšeným obrubníkem. Především však v rámci daného tvrzení stěžovatelka blíže neobjasnila, proč nemůže být závěr o existenci chodníku založen na skutkovém zjištění o vydlážděné ploše oddělené od silnice zvýšeným obrubníkem. Nejde tak o projednatelnou námitku.

[38] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že byla limitována v možnosti obrany, jelikož jí nebylo zřejmé, ve kterém místě ulice Na Urbance měla její vozidla stát. Tvrdí, že bez znalosti tohoto místa nemohla prokázat, že zde bylo stání vozidla na chodníku povoleno. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka nebyla zkrácena ve své možnosti se před správními orgány či soudy bránit. Při formulaci výroku správního rozhodnutí, o jaký v nynější věci šlo (viz bod [2] shora), by stěžovatelce postačilo, aby prokázala, že v jakékoli části ulice Na Urbance v Roudnici nad Labem bylo povoleno stát s vozidlem na chodníku. Pokud by totiž v části jedné ulice bylo povoleno stát na chodníku s vozidly a na jiné části ulice by pro chodník platila obecná úprava zákazu stání s vozidly, pak by v souladu se závěry v bodu [18] rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015 bylo nutno místo spáchání správního deliktu specifikovat přesněji než jen označením ulice a obce. Vzhledem k omezené délce ulice Na Urbance nebyla stěžovatelka limitována v možnosti bránit se proti rozhodnutí o správním deliktu.

[39] Nejvyšší správní soud nemá nejmenší pochybnost o tom, že pokud by alespoň na některé části ulice Na Urbance v Roudnici nad Labem bylo ve dnech 7. a 24. 11. 2013, kdy zde stála její vozidla, možno stát s vozidlem na chodníku, stěžovatelka by na tuto část ulice poukázala. To, že tak stěžovatelka neučinila, soud nepřikládá tomu, že byla v daném směru limitována v možnosti obrany.

IV. d) Námitka nekonání ústního jednání

[40] Krajský soud v napadeném rozsudku stěžovatelce srozumitelně objasnil, proč se neztotožnil s její námitkou, že v řízení o uložení pokuty za jiný správní delikt mělo být nařízeno ústní jednání.

[41] Stěžovatelka toto hodnocení krajského soudu napadla v kasační stížnosti tvrzením, že krajský soud porušil její legitimní očekávání, jelikož shodný soud ve svém jiném rozsudku (rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 21. 4. 2015, č. j. 59 A 20/2015 - 33; dostupném z www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je nutné nařídit jednání. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o zjevně nedůvodnou námitku. V odkazovaném rozsudku ze dne 21. 4. 2015, č. j. 59 A 20/2015 - 33, se krajský soud vůbec nevyjadřoval k otázce nutnosti nařídit ústní jednání před správním orgánem ve věci jiného správního deliktu. Z odkazovaného rozsudku proto nelze korektně dovozovat nic ve vztahu k otázce nutnosti konat ústní jednání před správním orgánem v řízení o pokutě za jiný správní delikt.

[42] Vzhledem k neurčité formulaci kasační námitky zkrácení na právech nenařízením jednání pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že krajský soud o věci rozhodl bez jednání. Jak však vyplývá z vyjádření ze dne 23. 10. 2014 (č. l. 27 spisu krajského soudu), stěžovatelka s tímto postupem výslovně souhlasila. Souhlas žalovaného s rozhodnutím bez jednání se dle § 51 odst. 1 s. ř. s. presumuje, jelikož žalovaný ve lhůtě dvou týdnů od dotazu soudu nevyslovil nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání a byl poučen o důsledcích nesdělení nesouhlasu. Tím, že krajský soud rozhodl bez jednání, nemohl tedy porušit práva žádného z účastníků.

V. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud dílčím způsobem korigoval závěr krajského soudu ve vztahu k jedné posuzované právní otázce (viz bod [25] shora). Vzhledem k tomu, že v podstatné míře však závěry krajského soudu o této právní otázce obstály a zbylé kasační námitky nebyly důvodné, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. Ke korekci rozsudku krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS. O věci bylo rozhodnuto bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu